

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **T, T. D.**, zastoupený Mgr. Soňou Adamovou, advokátkou se sídlem Pplk. Sochora 740/34, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolbou 936/3, 170 34 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2012, č.j. OAM-259/LE-BE02-ZA14-R2-2011, E.č. L00909

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2012, č.j. OAM-259/LE-BE02-ZA14-R2-2011, se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Soni Adamové, advokátky se sídlem Pplk. Sochora 740/34, Praha 7, náhradu nákladů řízení ve výši 4 800 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným shora žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil a správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení věci. Důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které žalobce uvedl ve své druhé žádosti, jsou totožné s důvody uvedenými v první žádosti o azyl. To ostatně sám žadatel výslovně prohlásil. V již tehdejší žádosti žadatel zmínil existenční problémy, které by v případě návratu do vlasti mohl mít. Z těchto důvodů nyní uvedl, že by jej mohla vyhledat vietnamská mafie. Tuto skutečnost však mohl uvést již v předchozím řízení. Obavy z mafie přitom nemají žádné

opodstatnění a žalovaný má za to, že jde o obavy hypotetického charakteru, které mají pouze účelově dosáhnout opětovného meritorního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou a navrhuje, aby bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s tím, zda obavy žalobce z vietnamské mafie jsou či nejsou novými skutečnostmi. Jak přitom plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2012, č.j. 8 Azs 4/2012-17, závěr o nepřípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu je možno učinit jen na základě spolehlivě zjištěného závěru o tom, že žadatel neuvedl ve své opakované žádosti žádné nové skutečnosti. Z tohoto rozsudku rovněž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve správním spise nenalezl přesvědčivou oporu pro to, že žalobce své obavy z mafie uvedl již v předchozím řízení, a že tyto skutečnosti byly žalovaným meritorně posuzovány. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal se skutečností, že je otcem tří dětí, které se narodily v České republice. Pokud by žalobce byl nucen vycestovat do země původu, je zřejmé, že takové řešení by nebylo v zájmu zejména nezletilých dětí.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem a je řádně odůvodněno. Ve správním řízení vedeném o první žádosti žalobce bylo prokázáno, že žalobce neuvedl žádný důvod, pro který by mu mohla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. V řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany se pak prokazatelně jednalo o shodné důvody, jak ostatně žalobce sám potvrdil. Tato důvody žalobce doplnil toliko o obavy z vietnamské mafie. Správní orgán však toto tvrzení vyhodnotil jako důvod, který žalobce měl a mohl uvést již v předchozím správním řízení. Žalovaný proto konstatoval, že jde o hypotetický nepodložený a účelově použitý argument, k němuž není možno přihlédnout. K rodinnému životu žalobce žalovaný uvedl, že za takový život je nutno považovat svazek dostatečné intenzity. Vzhledem k tomu, že děti žalobce jsou svěřeny do pěstounské péče jiným osobám, nelze o rodinném životě ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod vůbec hovořit. Navíc práva cizince na rodinný a soukromý život primárně chrání ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 17. 12. 2002 první žádost o udělení azylu. V ní uvedl, že v České republice má s družkou tři děti, s nimiž by chtěl zůstat a starat se o ně. V případě návratu do vlasti by měl existenční potíže, protože by nenašel zaměstnání a neměl by kde bydlet. Uvedl také, že po návratu do země původu by jej mohl stíhat vojenský soud, neboť odešel z armády. Druhou žádost žalobce podal dne 31. 8. 2011. V ní uvedl, že žádost podává ze stejných důvodů, jako v žádosti minulé, tedy pro problémy s vojenskou službou a z důvodu, že v České republice má tři děti, se kterými chce žít. Dodal, že v případě návratu do vlasti se obává, že jej vyhledá vietnamská mafie. Ve Vietnamu rovněž nemá žádné zázemí.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2011, č.j. OAM-259/LE-BE02-ZA14-2011, posoudil jako nepřípustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Toto rozhodnutí zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2011, č.j. 47 Az 4/2011-41, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud vytkl žalovanému, že se nevypořádal s tvrzením žalobce o tom, že v případě návratu do země původu se stane terčem místní mafie. Zdejší soud uvedl, že touto okolností je třeba se zabývat z hlediska posouzení doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud, který se věci zabýval ke kasační stížnosti žalovaného, poté v rozsudku ze dne 4. 4. 2012, č.j. 8 Azs 4/2012-17, uvedl, že krajský soud sice pochybil, pokud požadoval, aby žalovaný obavy z mafie posoudil

v rámci udělení doplňkové ochrany, i přesto však neshledal důvod, aby rozsudek Krajského soudu zrušil, neboť závěr o tom, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřipustná, je možno učinit jen na základě spolehlivě zjištěného závěru o tom, že žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti. Předložený správní spis přitom neposkytuje dostatečnou oporu pro to, že žalobce uvedl své obavy z mafie ve Vietnamu již v předchozím řízení, a že tyto skutečnosti byly meritorně posuzovány z hlediska možného udělení azylu, nebo shledání překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu v tehdejší znění. Tyto obavy žalobce totiž nejsou zmíněny v žádosti o udělení azylu ve vlastnoručně psaném prohlášení žalobce ani v protokolu o pohovoru k žádosti žalobce.

Krajský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Závěr o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je však možné učinit jen na základě spolehlivě zjištěného závěru o tom, že žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti. Ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu přitom vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl.

V souzené věci je zjevné, že žalobce obavy z mafie ve Vietnamu v předchozím řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Žalovaný přitom uzavřel, že již tehdy tak učinit mohl. Tento závěr ovšem není nijak dále odůvodněn a ze správního spisu není vůbec zřejmé, na základě jakých skutečností jej žalovaný učinil. Namísto toho žalovaný tuto obavu posoudil jako neopodstatněnou, hypotetickou a účelovou; *de facto* tedy tuto skutečnost, kterou předtím posoudil jako nepřipustnou, věcně zhodnotil. Takový postup žalovaného není zcela srozumitelný, neboť buď je určitá skutečnost vyhodnocena jako nepřipustná (proto že mohla být uvedena již v předchozí žádosti) a pak se jí žalovaný věcně vůbec nezabývá, nebo je vyhodnocena jako nová, která založí podmínky pro meritorní posouzení celé žádosti.

Soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost [§ 76 odst. 1 písm. a s. ř. s.]. Z žalobou napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné důvody, z kterých žalovaný dospěl k závěru, že žalobce mohl obavu z vietnamské mafie uvést již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve správním řízení totiž vůbec nebylo vyjasněno, o jaké konkrétní obavy se jedná a proč by měla mafie jevit zájem právě o žalobce. To částečně vyplynulo pouze u předchozího soudního jednání, z něhož vyplynulo, že se má jednat o mafii, která se soustředí na osoby navrátilí se do země původu po dlouhém pobytu v zahraničí. Pak je ale zapotřebí vyjasnit, zda tato mafie působila ve Vietnamu již v době podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany (v roce 2002) a zda tedy žalobce tuto obavu skutečně mohl uvést již v této první žádosti. Přitom i v případě pochybností ohledně toho, zda se jedná či nejedná o nové skutečnosti nebo takové

skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést v předchozím řízení, může správní orgán provést pohovor, byť není s ohledem na § 23 odst. 1 zákona o azylu obligatorní podmínkou zákonně vedeného řízení. Taktéž lze za tím účelem zajistit zprávy o zemi původu z relevantní doby.

Teprve po vyřešení této otázky týkající se novosti skutečnosti, lze v případě pozitivního závěru hodnotit relevanci daného tvrzení z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Učinil-li tak žalovaný současně se závěrem, že nejde o skutečnost novou, resp. skutečnost, kterou žadatel nemohl bez svého zavinění uvést v předchozím řízení, je jeho rozhodnutí nesrozumitelné.

Soud proto se shora uvedených důvodů žalobou napadené rozhodnutí zrušil [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která spočívá v odměně za právní služby ve výši 4800 Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, jedno písemné podání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 5. listopadu 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 5. 11. 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková